

Zvjezdano nebo nad potkovanim jajima

Svako jutro pročitam svoj horoskop. Ne čitam ja o svojoj budućnosti u dnevnim novinama - jer one su tek umjereno pouzdane jedino u predviđanju početaka kinopredstava, nego imam super-fensi-astro-program koji baš za mene računa. Utječe li na budućnost i samo naše gledanje budućnosti, kako bi rekao gospodin Heisenberg, začetnik kvantne fizike? To ne znam, ali da je sve ajnštajnovski relativno, prilično mi je jasno.

Razgovarala: **Stela Jelinčić** | Fotografije: **Ognjen Maravić**

Što je mojih trideset godina spram trideset stoljeća? Sitna je, dakle, želja moje generacije da dohvati budućnost prema želji sto pedeset naraštaja koji gledaju u nebo. Nekakva nakaradna navika, automatizam štoviše, nagoni nas da dopuštamo političarima da nam kuju budućnost. Govori to dosta o nama. Sranja koja nam oni nude govore sve o njima – jer već nam trideset stoljeća ispostavljaju prošlost kao ispričnicu za budućnost... Već trideset jebenih stoljeća oni nama potkivaju jaja. A onda mi bosu po trnju, pa kroz trnje do zvijezda. E, kad smo već došli do zvijezda, tu smo već došli astrologu doma. I manja je šteta da nam astrolog uvali mučak nego da nam ovi potkovom koju iznad vrata držimo kao srećnosca fakat potkuju jaja i jajnike.

A mene naročito pali pripadnost. Naročito me pali pripadnost kolektivnoj budućnosti, da zauvijek budem u nečemu što je oduvijek – jer što je nešto prošlije, to je budućnije.

Naročito me pali nepromjenjivost i repetitivnost. Već sam totalno uzbuđena što ću i ove godine opet proživjeti Uskrs, Božić ili Veliku Gospu baš onako kako sam ih proživjela prošle. I kako ću se i ove i sljedeće godine suzdržavati da javno ne predložim da se u tim stvarima prijeđe barem na bijenalni ritam. Veselim se već sad što ću i ove godine stajati u redu pred benzinskom pumpom da kupim petodnevnu zalihu uskršnjih kondoma ili pred kolodvorskim kioskom da kupim germu. Postojeće vladarsku garnituru sigurno ću za sve to nagraditi tako da glasam za njih ponovo, i ponovo, i ponovo... Kolikogod mi se puta budu smilili ili kolikogod mi puta budu rekli da su izbori baš dobar povod da se izabere baš njih.

Moš si mislit koliko je ljepote u budućnosti na rubu prošlosti. Ali ne treba ovu ironiju shvatiti kao da se ja zalažem za generalno ukidanje povoda... Neka nama dirljivih obiteljskih družanja kad su već svi kafići i tako pred propašću, neka meni i mog kreveta kad se već nema kamo poslije jedanaest. Ne zalažem se ja, dakle, za radikalno ukidanje povoda jer totalno bi nam se pofukao kulturalni temelj. Tko bi naime onda, recimo, mogao shvatiti da seks nije povod za pobačaj, da grijeh abortusa ne proistječe iz grijeha seksa, da naš prigrljeni fundamentalizam nema temelja. Takvim sudbonosnim svjetonazornim sumnjama ne bih kumovala zato što mi se ne izgara na nekoj lomači. I zato što mi se, dok ide, izgara baš u svemu onome zbog čega bi me možda palili, kao što me pali baš grešnost besciljne taktičnosti. Pa nisam ja riba da mi se seks događa u nekoj kanti, da gledam kako se neka ikra i neki jogurt seksaju u kanti, bez mene.

Baš me strašno pali pomisao da ćemo za budućnost opet izbirati iste političare da nam bajaju iste bajke barem još četiri godine. Orgazmiram od same pomisli da ću barem još četiri godine

slušati poreznjaka Šukera kako početak svjetske krize locira u 2000., u neumnu odluku hrvatskih birača da dadu vlast SDP-u. Meni, kojoj je slučajnost zakon, nude da mi i sljedeće i svih sljedećih godina život strukturiraju isti datumi, isti ljudi-mumije, iste ideje, isti redosljed, isti rituali, isti glumački obrasci... I nadalje će se sasušenu kobasicu proglašavati boljom od friške, jer da je tvrđa, a da nam ne bude ni mira ni spokoja – svako malo će nam nuditi neki *classic nouveaux*, recimo, nekog popa stigmata u kožnim hlačama koji će nam budućnosno aspektirati rock'n'roll kao pop.

E, sve to izaziva frustraciju, malo je reć' na kvadrat, jer ja ne volim kad nešto moram i to samo zato jer *to nešto* rade svi, ja ne volim kad me uvjeravaju da je dobra budućnost samo ona koju je prošlost ovjerila. I još ne bilo koja prošlost, nego dobro podaprana prošlost, koja se onda takva, čista, nudi da nam bude budućnost. Dobro se sjećam takvog podapiranja devedesetih. A svatko ima svoje devedesete. Ne bih se ja njih ni sjetila da ih Amika nije tako jasno istaknula kao godine umiranja i rađanja u mojoj natalnoj karti. Tada smo, ja i sva moja generacija, možda po prvi put u našim malim životima pomislili da smo sami sebi sasvim dovoljni. Amika mi još reče da kad bi horoskopi ili natalne karte imali naslove, onda bi moj hologram neba u trenutku kad sam ispala iz uterusa bio naslovljen riječju nepripadanje. Kompletan sam se tih devedesetih osjećala onako kao kad mi je Franjo u osmom razredu izmaknuo stolicu. U padu sam lamatala rukama jer mi se guzica nije imala na što osloniti. Ali kad su mi već izmaknuli stolicu koju su mi kao moju, isti ti, neki, nekad i ponudili da bude moja, odlučila sam da nikad više tuđe i nazovi zajedničko neću pušiti, shvatila da nije loše ni sjediti na podu. I kad god se sjetim tih devedesetih, mojih pubertetskih, vidim tu viseću guzicu u zraku.

Važno je to jer za astrologiju nema ništa važnije od mjesta i vremena – datuma, sata i minute. Najprije te to određuje. Sve ostalo samo je ševa na plesnom podiju...

Ja dugo nisam znala što je to budućnost, iako sam davno odlučila da baš u budućnosti želim provesti ostatak života. Najtužnije i najjadnije, a ipak skoro pa logično, bilo mi je mudro zapažanje moje bake da svakim danom imamo sve manje budućnosti, a sve više prošlosti. E, onda se jednog dana dogodio totalni preokret. Dočepala sam se bolje filozofije života. Našla svog gurua. Albert mi je stavio stvar na pravo mjesto... I još me pohvalio što to želim činiti često. Baš mi i nije dokraja bio jasan taj njegov vremenski stroj, zbunjivalo me to da kad bismo se kretali brzinom većom od brzine svjetlosti, a to je kao nešto fenomenalno, da bi tada naša prošlost postajala naša budućnost. Zamisli, ti svršiš,

a tek onda ti ga on metne... Ili ako još malo ubrzaš, a on ti ga ni ne metne... Mislila sam si: pa tko je tu lud? Međutim, sreća je da se brzina svjetlosti, kažu, ne može nadmašiti, da je konstantna, pa da ipak sve ide po redu, a jedino što ti je činiti jest da usporavaš to nadolaženje budućnosti... To se u životu zove produženi orgazam i to je u redu. Dakle, duže živiš što se brže ševiš, najkraće žive spolne lijenčine. I nakon što sam, odmah nakon tog prosvjetljenja, svom Crnogorcu s guštom odrapila: "Ćao, Mileni, više ne igraš!", stala sam uživati što mi se po prvi put dogodilo da zbog fizikalnih zakona nemam sukob interesa, pomirilo mi se sve ono moje paradoksalno: hoću sve, odmah i zauvijek. Jedino me tek malo zabrinulo da je dokolica baš tako loša stvar da bih je trebala prezirati... Duboko svjesna da bog sere na veliku hrpu, a ne razbacuje te nagazne mine kojekuda po livadi, oduševljena da vremena imaju najviše oni koji uvijek govore da ga nemaju, ravnodušna na krize jer one nam rađaju ljubljenu dekadenciju, počela sam svoj maratonski sprint. I trčim, eto, već trideset godina. Nemilosrdno grabim tu feniks-budućnost i, da bi mi ona duže trajala, samo ubrzavam... Nuklearni sam reaktor, kaže mi Amika, takvom me ona u stelama vidi.

Dala sam joj nekidan ona četiri podatka od kojih svaka astrologija polazi i danas će mi ona reći sve što znam, podsjetit će me na moju budućnost *ab ovo*... Danas je, dakle, moj zvezdani dan... Vraćamo se za koji trenutak, slijede reklame...

Što je to astrologija i u kakvom su odnosu astronomija i astrologija?

Prvi spomen astrologije je iz 7. stoljeća prije naše ere, ali čovjekova fascinacija nebom postoji oduvijek. Čovjek je u nebu oduvijek tražio objašnjenja za svijet oko sebe. Tako nam je nebo i danas interesantno na astronomskoj, astrološkoj ili romantičnoj razini. Astrologija je sistem koji je stvaran stoljećima. Astronomi zamjeraju astrolozima da ne koriste neka njihova suvremena otkrića, ali suvremeni astrolozi znaju o astronomiji puno više nego što astronomi to uopće misle. Međutim, nas zanima samo onaj segment koji praktično koristimo. U stvari, astrologija je zbroj svih iskustava koja su nastala u zadnjih dvadeset osam stoljeća. Astrologija kao sistem nastala je na osnovi planetarnih ciklusa koji su se ponavljali i doveli u korelaciju s ljudskim životom. Astrologija se i danas usavršava. Recimo, otkrićem kompjutera u astrologiji smo informatici morali dati novi simbol. Ili, recimo, odluka da Pluton više nije planet nego nebesko tijelo, što je nama manje-više nevažna činjenica jer simbolika Plutona je ostala ista. Rekla bih da je astrologija disciplina koja može ići daleko unatrag upravo pomoću novih otkrića. Astrološka baza,

matrica, univerzalna je, ali se individualno odlučuje kako pristupiti nekom horoskopu ili natalnoj karti, kako to tumačiti, čitati i na koje detalje usmjeravati pozornost. Izreka: koliko astrologa, toliko astrologija, može se interpretirati i pozitivno i negativno.

Kako se astrologija odnosi prema vjeri, vidovitosti, proricanju?

Prije svega, tumačenje horoskopa nije pogađanje. Ljudi mi znaju reći: "Pogodila si", a ja im kažem: "Nisam pogodila, ja to znam". Drugo je pitanje hoće li osoba postupiti u skladu s mojim viđenjem odnosno tumačenjem stanja stvari ili neće. Naime, tumačenje horoskopa, koji je svojevrсни potencijal i baza podložna različitim interpretacijama, uvijek ide kroz dijalog klijenta i astrologa. Ne mogu ja dokraja sve razlučiti ili biti dovoljno precizna izvan klijentovog subjektivnog konteksta, referentnog okvira. Dodatni je problem kad osoba kojoj čitam kartu ne želi iskoristiti svoje potencijale. Vidi se to, ja to odmah vidim, ne iz horoskopa nego promatranjem osobe. Astrologija je inače sistem simbola, nema veze s vjerom i nijedan astrolog neće upotrijebiti taj termin. To je kao da pitate doktora vjeruje li u medicinu, ili novinara vjeruje li u informaciju. Ja vrlo rijetko kažem nekoj osobi nešto što ta osoba već ne zna. Što se budućnosti tiče, moram tu osobu pitati što ona planira jer ne mogu sama odgonetavati i čitati misli. Nema tu vidovitosti, iako mi moj dečko kaže da sam po profesiji vještica. Crkva astrologiju smatra grijehom, a njihova polazna premisa je da je to gatanje. Za Crkvu je grijeh svaki pokušaj oko predviđanja ili određivanja čovjekovog puta ili sudbine, a astrologija pak u religioznosti, osim pozitivnih stvari, vidi i elemente samoobmane, samozavaravanja, nemogućnosti da se osoba nosi sa stvarnim životom. Zbog astrologa koji nisu dovoljno dobri, astrologija je opečaćena kao nešto fatalistično i mračno. A ustvari je ona jedna vrlo optimistična disciplina koja uvijek nudi izlaz... Ona se prije svega bavi tajmingom – pokazuje kad je nečemu lošem kraj ili kad je nečemu dobrom pravi trenutak.

Kako se dogodila astrologija u vašem životu?

Ja sam inače po struci diplomirana filmska redateljica, ali se time nikad nisam bavila. Inače, imam i položene četiri godine teologije i završenu višu trenersku školu i koordiniram dva fitness-centra... Generalno, moj životni put je bio takav da sam sve svoje hobije pretvorila u posao i jako sam zadovoljna time. Što se astrologije tiče, za to su krive moje dvije najbolje prijateljice iz osnovne škole koje su počele nešto čepkati po tome, a ja sam, kao tradicionalno katolički odgojeno dijete, koje je po vlastitom izboru boravilo u crkvi od-do, mislila da je to uža-

san grijeh, i to je proizvodilo jak otpor. Ali kako svi mi u pubertetu tražimo neke odgovore, jedan od odgovora ponudila mi je i astrologija, pa sam se počela njome baviti negdje u svojoj devetnaestoj. Sad imam trideset sedam, što će reći da je moja astrologija punoljetna. Naravno, nije to odmah bilo profesionalno, svi krenu od svog horoskopa, ili od horoskopa svoje simpatije, ili tako nečega, a onda se to nastavi ozbiljnije. Zadnjih se sedam-osam godina time bavim zaista ozbiljno. Do unazad nekoliko godina bila sam samouka, a onda sam došla do jedne napredne astrološke knjige poznatog astrologa i diplomiranog psihologa s Harvarda, Noela Tyla... Već nakon dvadesetak stranica rekla sam – to je to. Otvorilo mi se nebo, zasvirale fanfare. Potražila sam na internetu Noela Tyla, saznala da je napisao puno knjiga, da je vrlo poznat i cijenjen, inovativan i originalan astrolog i da, između ostalog, ima i svoju astrološku školu. Nazvala sam ga i – hop, eto mene u Americi. Bila je to moja prijelomna točka nakon koje se smatram astrologom. Dotad se nisam usuđivala to reći. U horoskopu, naime, postoje pokazatelji da netko može postati profesionalni astrolog i ja ih zaista imam. Prvi mi je to rekao baš Noel Tyl. Biti astrologom podrazumijeva posebno zanimanje za psihologiju, za ljude. Potrebna je i širina, ne obrazovna, iako to nije naodmet, nego širina pogleda na svijet, širina horizonta, širina svjetonazora, potrebna je upornost i znatiželja. Učenje astrologije je permanentno...

Zakonski, ja sam obrtnik za astrološku i spirituelnu djelatnost. Može takav obrt registrirati bilo tko, ne uvjetuje se neka kvalifikacija, međutim, ako se već astrologija ne studira, potrebno je završiti barem neku dobru astrološku školu. Inače nepisani kodeks nalaže da je astrologov razgovor s klijentom tajan. Ne smije se javno iznositi ni tko ti je klijent. Naše usluge traže i političari i biznismeni. Međutim, najdraži su mi oni koji dođu i kažu da u astrologiju ne vjeruju ili koji su pripadnici Crkve pa imaju užasan otpor prema tome.

Može li se napraviti horoskop Crvenkapici ili mojoj mački, gradu ili državi? Ili je kozmosu relevantan samo čovjek?

Da je osoba koja je izmislila priču o Crvenkapici zabilježila datum, sat i minutu kad je na papir stavila prvu rečenicu te priče te zabilježila i mjesto gdje se to dogodilo, ja bih sad mogla napraviti Crvenkapičin horoskop. U Americi se neki astrolozi bave horoskopima životinja. Postoji također i mundana astrologija, koja se bavi horoskopima država i gradova, svjetskim političkim kretanjima, politikom uopće. Svemu živom i neživom može se napraviti horoskop. Dakle, može se raditi horoskop tvrtke, ho-

roskop televizijske emisije, države, grada... Tada se simboli malo drugačije interpretiraju nego u čovjekovoj natalnoj karti, ta mundana astrologija isto ima svoja pravila. Recimo, Mjesec u horoskopu čovjeka simbolizira njegove osnovne životne potrebe, žensku energiju, naše osjećaje i težnje, a u horoskopu države označava narod. Država isto ima svoje cikluse, itd., itd... Horoskop se može napraviti baš za svaki trenutak. Rođenje predstavlja početak nekog ciklusa. To nije spoj nekih magnetnih sila ili ne znam čega, to je jednostavno simbolički početak ciklusa.

Može li se vjerovati dnevnom horoskopu?

Novinski dnevni horoskop je takozvana astrologija Sunčevog znaka – i to uopće nit' je horoskop, nit' astrologija. Kad to radim za televiziju ili novine, radim to savjesno, ubijem se od posla, ali znam da to nije nikakvo predviđanje za nikakvog pojedinca, nego, eto tako, zabava. To je astrološka igra, to nije astrologija.

Što da vam ja sad kažem da ovo nije moja karta, da sam se samo šalila?

Bilo bi u redu. Svakako biste me nasmijali tim pokušajem da me prevarite...

Zašto ljudima uopće treba znanje o budućnosti, je li nju bolje znati ili nije i koliko je tu slobodne volje?

Astrologija ne negira slobodnu volju. Da je negira, ja se prva ne bih njome bavila. Svoju sam životnu filozofiju ponešto i revidirala, jer morala sam ipak prihvatiti da postoji nešto što se zove sudbina, odnosno nešto nepromjenjivo, ali smatram da je moj život u mojim rukama, a vaš život u vašim... Tako se i ponašam, tako živim, a tako i savjetujem. Suvremena astrologija ne negira slobodnu volju, ona nam pomaže da na osnovi svojih potencijala i vremenskih planetarnih ciklusa koji koreliraju s našim životima budemo sretniji i ispunjeniji... Recimo, kad me netko pita hoće li se udati ili oženiti, ja mu kažem da ne znam, da ne mogu reći hoće li ili neće, ali mu mogu reći kakve su mu šanse da s tom osobom bude sretan, hoće li to ići na duge staze, kakvi su potencijali te veze, a bude li brak, jednostavno – bit će brak... Puno pametniji ljudi od mene su pokušavali dokučiti krajnju svrhu svega toga i nisu uspjeli, pa ne moram ni ja. Ja čak pokušavam i nagovoriti ljude da se okane tih globalnih razmišljanja. Mi stalno nešto veliko čekamo, nešto tamo negdje za deset ili dvadeset godina, stalno govorimo – joj, još samo ovo i još samo ono – a život je sve ono što se događa unutar tog čekanja. Ja se stvarno ne bavim pitanjem što je to sudbina. Naša definicija sudbine definira našu sudbinu.